У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 142. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 5-го СЕРПНЯ 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, AUGUST 5, 1971 No. 142. VOL. LXXVIII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Середа, 3-го серпня 1971 р.

В АМЕРИЦІ

СЕНАТ ЗСА ВИРІШИВ тільки одним голосом більшости, 49 голосами проти 48, признати федеральну допомогу для відомої американської корпорації будівництва літаків Локгід, щоб врятувати її від банкрутства. Подібно, бо всього трьома голосами більшости, вирішила признати цю допомогу також Палата Репрезентантів під час свого голосування у п'ятницю минулого тижня. Законопроєкт у цій справі передано для підпису през. Ніксонові, який дуже задоволений із позитивного висліду голосувань у Конґресі і заявив, що уділення такої підтримки буде в найкращому інтересі усього населення ЗСА. На основі схваленого законопроєкту уряд має ґарантувати 250 мільйонів банкових позичок для корпорації Локгід.

18-ДЕННИЙ СТРАЙК РОБІТНИКІВ — членів Об'єднаної Транспортової Спілки, у висліді якого був припинений рух на багатьох залізничих лініях ЗСА, закінчився в понеділок вночі після підписання нового контракту між проводом названої спілки та керівництвами окремих залізничих ліній. Робітники добилися в цьому контракті 42-відсоткової підвишки заробітних платень, реалізованої протягом 42 місяців дійсности контракту. В господарських колах сподіваються, що нормальний рух на залізницях буде встановлений щойно з кінцем цього тижня.

КОЛИШНІЙ ГУБЕРНАТОР КЕНЗАСУ і республіканський номінат на Президента в 1936 році Алф М. Ландон виступив разом із групою видатних американських бизнесменів із заявою гарячої підтримки для започаткованої президентом Ніксоном політики встановлення добрих взаємин з комуністичним Китаєм і зокрема запляннованих Президентом відвідин Китаю. Алф М. Ландон має 83 роки і вже від довгого часу був пропагатором визнання комуністичного Китаю З'єднаними Стейтами Америки і допущення його до Об'єднаних Націй.

ГОСПОДАРСЬКІ ДОРАДНИКИ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА стурбовані заповідженою деякими сталевими компаніями підвишкою цін сталі і вважають, що якщо вона буде зреалізована всіма чи й більшістю компаній, то це приведе до зменшення продукції сталі й виробів із неї.

РОЧЕСТЕРСЬКИЙ ПРЕСОВИЙ КОНЦЕРН ҐАННЕТТ КОМПАНІ, ІНК., закупив від однієї пресової корпорації на Гаваях гонолюльську газету „Стар-Буллетин" і п'ять інших гавайських газет. Закупної ціни покищо не виявлено. В економічних колах здогадуються, що закуплено ці шість газет за акції вартости 27 мільйонів долярів.

ПРИБУТКИ КОМПАНІЇ КОКА-КОЛА досягли в другому кварталі 1971 року рекордової суми 48 660 439 долярів, або ж на 14 відсотків більше, як у цьому ж періоді минулого року, коли вони виносили 42 453 263 доляри. На одну акцію (шер) припадає 82 центи прибутку. В минулому році в тому ж часі припадало 72 центи.

У СВІТІ

ЗСА ВТРИМУЮТЬ у Ляосі, сусідній із Південним В'єтнамом країні, через яку Північний В'єтнам постійно перекидає до Південного В'єтнаму свої війська і всі припаси, 30,000 війська, на яке складаються тамошні гірські племена і добровільці з сусіднього Таї (Сіяму). Виявлено це на сенатській Підкомісії для закордонних справ. Фонди на утримання того антикомуністичного війська постачає Центральна Розвідча Аґенція.

В ЄРУСАЛИМІ ВІДБУВАЮТЬСЯ довгі засекречені наради асистента державного секретаря для справ Близького Сходу і Південної Азії Джозефа Сіска з керівними ізраїльськими діячами, як прем'єр Ґолда Меїр, віце-прем'єр Їгал Аллон, міністер закордонних справ Абба Ебан, військовий міністер Моше Даян і інші. Тому, що заповіджене на середу цього тижня засідання ізраїльського уряду перенесено на найближчу неділю, — здогадуються, що на цих нарадах вирішують важливі для замирення з арабами справи, що їх Ґолда Меїр буде реферувати урядові.

ПАПА ПАВЛО VI ПРИЗНАЧИВ трьох кардиналів на головування на Синоді Єпископів, що відбудеться в жовтні ц. р. у Римі. Цими духовниками є американський кардинал Джозеф Райт з Пітсбурґа, французький кардинал Леон Еціен Дюваль з Альжиру і кардинал Пабльо Муноз Веґа з Еквадору. Цими призначеннями Папа підкреслив міжнародний характер заповідженого Синоду.

ЯПОНСЬКИЙ УРЯД ВІДБУВ спеціяльне засідання, присвячене летунській катастрофі, в якій у минулому тижні згинули 162 особи. Японський прем'єр Ейсаку Сато — за прадавнім далекосхіднім звичаєм — просив вибачення в японського народу за ту катастрофу, висловивши найглибший жаль радинам загинулих. На місце генерала, який був військовим міністром і зрікся внаслідку тієї катастрофи, призначено цивільного політика, Наомі Нішімуру, який вже раз займав був те становище і є фахівцем справ японських збройних сил.

У ЛЯОСІ Й КАМБОДЖІ ВІДНОВИЛИСЬ бої проти комуністів, при чому в обох тих країнах Індокитаю офензиву, ведуть державні війська. У Ляосі державне військо відбило від ворога й зайняло знову провінційну столицю Сараван. У Камбоджі 3.500 південно - в'єтнамських вояків прочищують прикордонний терен від комуністів, щоб не допустити комуністичних вояків до заколочення спокою під час президентських виборів у найближчих тижнях.

З ПЕЙПІНҐУ ВІДЛЕТІВ віце - президент Комуністичного Китаю Лі Гшієн - ніен, „спец" закордонно - політичних справ, який відвідає Альжир, Францію, Румунію і Юґославію. Гшієн-ніен був також міністром фінансів, отже визнається в економічних справах. Він є членом Політбюра компартії Китаю. Його подорож пов'язана з поширюванням впливів Комуністичного Китаю в різних країнах Африки і Европи.

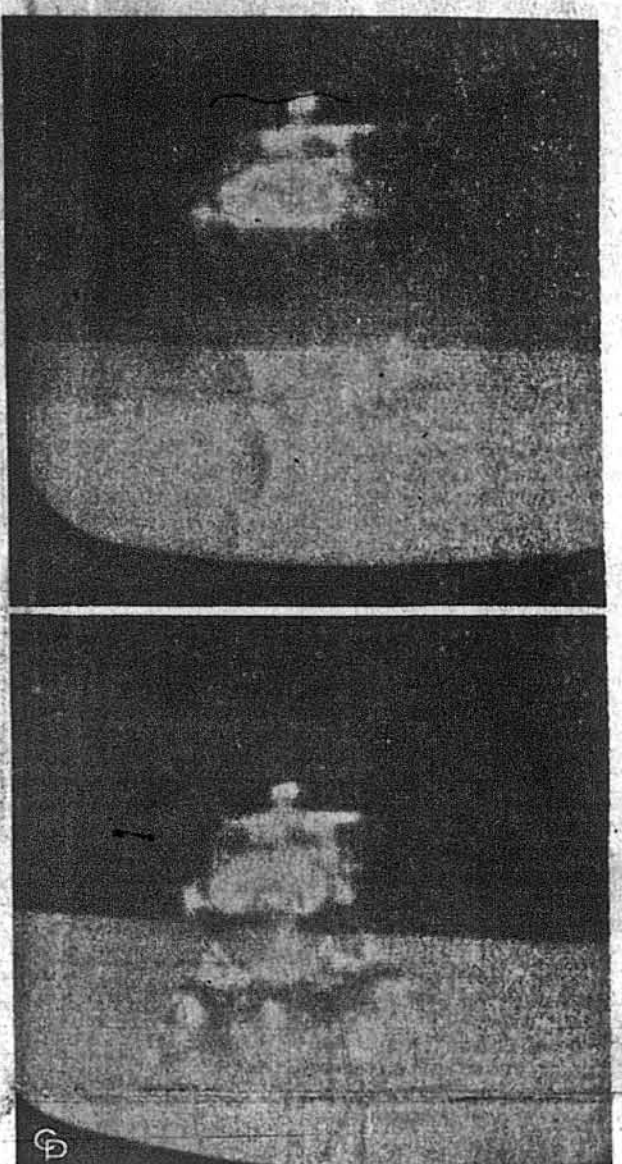
13-ТЕ СВІТОВЕ ПЛАСТУНСЬКЕ „ДЖЕМБОРІ" відкрилось в минулий понеділок 2 серпня ц. р. в Японії, на узбіччі гори Фіджі з участю понад 30.000 осіб з 89-ох країн.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В МІННЕАПОЛІСІ

Вже від ряду літ улаштовують українські громадяни міста Міннеаполіс і Ст. Пол Український день, який є найкращою літньою імпрезою. Управа Відділу УККА на Міннесоту заповідає, що цього року цей День відбудеться в неділю 22-го серпня 1971 в міському парку Міннегага, в Міннеаполісі.

ЗАКІНЧИВШИ КРУЖЛЯТИ НАВКОЛО МІСЯЦЯ Й ВИПУСТИВШИ СУБСАТЕЛІТА В ЙОГО ОРБІТУ, АСТРОНАВТИ ІЗ ЗАЛОГИ АПОЛЛО-15 ВЕРТАЮТЬСЯ НА ЗЕМЛЮ

Гюстон. — Кінець понеділка, вівторок і першу половину середи 4 липня астронавти із залоги „Аполло-15" — полковник Дейвід Р. Скотт, підполковник Джеймс Б. Ірвін та майор летунства Алфред М. Ворден провели на кружлянні із своєю кабіною довкола Місяця, що його в загальному їхня командна кабіна „Ендевер" („Зусилля") облетіла, починаючи від четверга минулого тижня, 74 рази. Увесь час свого літання астронавти були зайняті докладним фотографуванням поверхні Місяця й охопили своїм фотокартографуванням яких двадцять відсотків його поверхні. Водночас із цим вони провели ще одне дуже важливе для дальших дослідів Місяця завдання, а саме випущення із свого командного корабля спеціяльно сконтруйованого 78 і пів-фунтового субсателіта, який кружлятиме постійно протягом понад одного року навколо Місяця на відстані яких 63 до 86 миль і подаватиме радіозвідомлення з Місяця і його „атмосфери" до космічних дослідних станцій у ЗСА. Відлітаючи з Місяця в понеділок 2 серпня, астронавти Скотт й Ірвін залишили на ньому теж цілу низку науково - дослідних інструментів, які, як стверджено вже після їхнього відлету, діють постійно й добре, подаючи потрібні дані на Землю. Закінчивши в середу 4 серпня ц. р. своє кружляння навколо Місяця, астронавти мали вивести о год. 5:23 по полудні свою командну кабіну з місячної орбіти і спрямувати її лет вже на Землю, причалення якої передбачене на суботу 7 серпня, година 4:46 по полудні. Везуть астронавти із собою 175 фунтів місячного каміння й землі.

На цих фото, зроблених з командної кабіни „Аполло-15" показаний момент відчалювання з поверхні Місяця модулі „Фалкон" (Сокіл) з астронавтами Скоттом й Ірвіном. Внизу: „Фалкон" на своїй підставі, що з нею він причалив до Місяця. Вгорі: „Фалкон" знімається вгору, в орбіту Місяця, щоб сполучитися з командною кабіною „Ендевер".

НА СОЮЗІВЦІ ЗАПОЧАТКОВАНО ЦЬОГОРІЧНИЙ КУРС УКРАЇНОЗНАВСТВА

Союзівка, Керґонксон. У понеділок, 2-го серпня, започатковано тут короткою церемонією ,попередженою Богослуженням в каплиці, вже 18-ий з черги курс українознавства, що його влаштовує Український Народний Союз в порозумінні з Лігою Української Молоді Північної Америки. Цього року на курс прийнято 31-го студента, 20 дівчат і 11 хлопців. Директором цьогорічного курсу є, як і в минулих роках, проф. д-р Василь Стецюк із Сітон Гол Університету. Разом з ним на курсі навчають проф. Іван Близнак із школи св. Юра в Ню Йорку, що є викладачем на цих курсах від самого початку їх заснування, та Галина Дуда, докторантка Гарвардського університету. Коротку церемонію започаткування курсу відкрив професор д-р В. Стецюк, з'ясовуючи курсантам завдання і ціль цих курсів та їх програму. Головний предсідник УНС Йосип Лисогір привітав учителів і курсантів, інформуючи курсантів коротко про установу, яка ці курси влаштовує, УНСоюз, та його структуру, завдання і багатобічну активність. Курсантам роздано також відповідну літературу. Про правильник перебування курсантів на Союзівці, їхні права і обов'язки, інформував директор оселі Володимир Квас. Цей 18-ий з черги українознавчий курс на Союзівці триватиме до 26-го серпня, отже чотири тижні. Навчання в клясах відбуватиметься від год. 8:50 рано до 12:30 по полудні та включає українську мову, літературу, історію і культуру, як також інформації і відомості про початки, розвиток і стан та надбання українських поселень у вільному світі. Після лекцій в клясах та обідової перерви і відпочинку, відбуваються ще окремі заняття, зокрема хоровий спів і народні танки і окремі спортові змагання. Гостинним викладачем на цьогорічних курсах буде сенатор Павло Юзик, заступник головного предсідника УНС на Канаду та професор Оттавського університету.

Закінчено дитячі таборування на Союзівці

Союзівка. Минулої суботи, 30-го липня, закінчилося на цій оселі УНСоюзу в Кетскильських горах дитяче таборування, що його від багатьох років влаштовує УНСоюз. Тритижневий хлоп'ячий табір, попереджений таким же тритижневим таборуванням дівчат, закінчило 28 юнаків окремою програмою, що включала пісні, деклямації, хороводи і інсценізацію. Від УНСоюзу прощав таборовикв та дякував директорці тарору пані Зиновії Пиріг і братчикам гол. предсідник УНС Йосип Лисогір. Пані Пиріг, яка веде ці дитячі табори на Союзівці вже від років, зі свого боку та в імені таборовикв і їх батьків висловила вдячність УНСоюзові за його практичне відношення „Лицем до молоді". Цьогорічні дитячі табори на Союзівці, що відбувалися у 100-річчя Лесі Українки, проходили під її гаслом: „Я буду крізь сльози сміятись".

Група молодих й ентузіястичних адептів музичного мистецтва виповнять концертову програму на Союзівці з кінцем цього тижня

Союзівка. — Програма концерту, що відбудеться в найближчу суботу, 7-го серпня вечером на цій оселіУНСоюзу, буде чи не найбільш оригінальна та рівночасно дуже багатомовна: виповнить її сімох молодих й ентузіястичних адептів музичного мистецтва, заавансованих учнів Українського Музичного Інституту, Відділу в Нюарку, кляс професорів: Дарії Каранович, Таїси Богданської і Рафаїла Венке. В програмі беруть участь: 13-літня Рома Грабарчук.15-літня Зірка Сохан, 16-літня Оксана Гаврилюк, 15-літня Дозя Сиґіда, 15-літня Ляриса Крупа та 16-літня Оксана Барбич, усі заавансовані студенти гри на фортепіяні, та між ними одинокий скрипаль — 16-літній Олесь Покора. Всіх їх характеризують їхні учителі як надзвичайно талановитих, темпераментних та пильних і заповідають їм світлу музичну кар'єру. Крім цього оригінального концерту нашого надійного музичного доросту, відбудеться тієї ж суботи, як і кожної, забава з танцями при оркестрі Союзівки під керівництвом Володимира Добущака.

Палата репрезентантів схвалила близько 7 більйонів долярів на допомогу закордонові

Вашинґтон. — Палата репрезентантів прийняла у вівторок 3 серпня ц. р. 200 голосами проти 192 закон про призначення на найближчі два роки 6,900.000.000 дол. на допомогу закордонові, при чому на бюджетовий рік, почавши від 1 липня ц. р., призначено 3,440.000.000 дол. та на бюджетовий рік 1972-73 — 3,490.000.000 дол. Допомога на військові цілі займає більше половини цих сум. Водночас рішено припинити допомогу Пакістанові і Греції з залишенням Урядові вільної руки: якщо Уряд визнає, що військова допомога Греції необхідна з уваги на безпеку цієї країни (Греція є членом НАТО), то Президент має право дати Греції 70.000.000 дол. на військові цілі, але не 118.000.000, ,як проєктовано. Застереження щодо Греції зроблено з уваги на нехіть тамошнього військового уряду вернутись до парляментарної системи правління. Щодо Пакістану, то схвалено тільки 100 мільйонів дол. на харитативну допомогу Східньому Пакістанові, але припинено запляновану 225-мільйонову економічну допомогу Пакістанові, поки між Західнім і Східнім Пакістаном не прийде до замирення: Західній Пакістан, поборюючи східньо - пакістанських автономістів, завів у Східньому Пакістанові такий режим терору, що сім мільйонів східніх пакістанців, за національністю бенґальців, втекли до Індії.

Погіршилися відносини між ЗСА і Японією

Токіо. — Проголошення президентом Ніксоном 15-го липня ц. р., що він поїде до Пейпінґу перед травнем наступного року, заскочило японський уряд і найширші кола японського суспільства. Політика Японії супроти Комуністичного Китаю та її приятельські відносини з Вільним Китаєм на Тайвані (Формозі) були достосовані до політики Америки і проамериканський уряд Ейсаку Сато опинився тепер під обстрілом опозиції, яка використала проголошення Ніксона для закидування урядові Сато, що Америка в найменшій мірі не рахується з Японією. Водночас, в американських керівних колах існує огірчення на японський уряд, що той не дотримав свого приречення щодо зменшення експорту японських текстильних виробів до Америки в часі, коли Америка переживає господарську кризу і має велике безробіття. Але однаково японські, як американські керівні кола здають собі справу, ,що ці обидві держави мусять надалі зберігати союз і найтіснішу співпрацю. Тому на 10 вересня ц. р. призначено конференцію міністрів обох держав у Вашинґтоні. Виринула ідея, щоб японський цісар прибув з відвідинами до Вашинґтону та през. Ніксон поїхав до Токіо.

НА УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ В РИМІ ВІДБУЛИСЯ ОДНОМІСЯЧНІ ЛІТНІ КУРСИ

Рим (Українське Пресове Бюро). — У п'ятницю 30 липня ц. р. тут закінчилися одномісячні Літні Курси, влаштовані Українським Католицьким Університетом ім. св. Климентія Папи, що його засновано заходами Блаженнішого Верховного Архиєпископа УКЦеркви Кардинала Йосифа Сліпого. Започатковані були ці курси 1 липня 1971 р. Архиєрейською Службою Божою, що її відправив Верховний Архиєпископ в сослуженні о. д-ра Мирослава Марусина, декана Теологічного Факультету, о. д-ра Івана Музички та диякона Рафаїла, Студита. Під час Служби Божої Блаженніший Кардинал Кир Йосиф виголосив проповідь про значення започаткованої УКУніверситетом праці. Після Служби Божої відбулося офіційне відкриття Літніх Курсів УКУ, що його перевів Верховний Архиєпископ, виголошуючи промову про цілі й завдання наукової праці Українського Католицького Університету. (Текст цієї промови буде надрукований у завтрішньому числі „Свободи"). На курсах, що тривали від 1 до 30 липня, викладало десять професорів, із п'ятьох різних країн Европи і Північної Америки. До них належали Блаженніший Кардинал Йосиф, Кир Володимир Маланчук, український католицький єпископ із Франції, о. декан д-р Мирослав Марусин з Італії, о. д-р Іван Музичка з Англії, проф. Ярослав Рудницький з Манітобського Університету (Канада), проф. Константин Біда з Оттавського Університету (Канада), проф. Богдан Казимира зі Саскачеванського Університету (Ріджайна, Канада), проф. Василь Лев з Мерівуд Коледжу у Скрентоні (ЗСА), проф. Юрій Старосольський з Вашинґтону (ЗСА) і проф. Ігор Соневицький з Ню Йорку (ЗСА). Треба відмітити широкий тематичний діяпазон курсів, які дали слухачам нагоду запізнатися з основними питаннями в таких ділянках науки як: фундаментальна теологія (апологетика), педагогіка, історія введення письменности і літературної мови серед слов'ян, структура старо - церковно - слов'янської мови, питання сучасної соціології, основи карного права, українська мова і золота доба української музики.

Кир Володимир Маланчук, викладаючи апологетику, звернув слухачам увагу на взаємновідношення релігії та філософії, на два головні напрямки в цій ділянці науки, а саме, на раціоналізм та фідеїзм, що їх симбіоза уможливлює глибоко узасаднювати існування віри.

О. д-р Іван Музичка у своїм викладі про фундаментальну педагогіку обговорював три основні питання: 1) питання суті людини; 2) поняття виховання і 3) питання виховних вартостей. Ілюструючи свій виклад ідеями, проголошеними у Декларації Об'єднаних Націй з 1959 р. і Декретом Другого Ватиканського Собору про права дитини о. Музичка мав нагоду говорити про такі виховні елементи як релігія, етичні, естетичні, ,соціяльні, національні й інші вартості.

Проф. Яр. Рудницький дав

(Закінчення на стор. 4-ій)

Розгортається видання Гарвардської серії українських студій

Кембридж (Б.Т.)—Широко і дбайливо опрацьований видавничий плян Гарвардської Серії Українських Студій на минулий і біжучий рік натрапив на кілька труднощів, що зумовлені різнородними причинами, часто поза межами старань видавця. Це дещо сповільнило цю ділянку дії Гарвардського Центру Українських Студій. Труднощі одначе поборються, видавнича справа успішно наладнується.

В минулому році, в травні, появилася 460-сторінкова книга: передрук—„Заборона українства 1876 р." Федора Савченка, що містить обширну збірку архівних документів та монографію автора про цей пам'ятний акт. В книзі—біо-бібліографічне впровадження проф. Омеляна Пріцака і вступ проф. Василя Дмитришина. Закінчено вже друк і в переплетні є чергові чотири книги: тритомова монографія проф. Олександра Оглобина „Історія української промисловости" і праця проф. Юрія С. Н. Луцького „Поміж Гоголем та Шевченком". Кінчається складати книга Мирона Кордуби—його важливий бібіографічний огляд історичної продукції (1917-1931рр.). Пішов до друку „Галицько-волинський літопис" і через місяць вже буде роблена коректа тієї книги. В руках друкаря теж „Літопис Самовидця". Друкареві в Майнцу передано тисячу сторінкову пряцю проф. Пріцака „Походження Руси". Проф. Чижевський в Гайдельберґу кінчить опрацьовувати вступ до п'ятитомових Апокрифів і леґенд Івана Франка. Проф. Горбач у Франкфурті готує для Гарвардської Серії Українських Студій кілька чергових томів.

Щоб приспішити підготовку рукописів до друку і коректу встановлено в Мюнхені редакційне бюро для Гарвардської Серії Українських Студій. Йдуть теж старання, щоб кілька томів видати таки у видавництві „Гарвард Юніверсіті Пресс".

Почату видавничу дію Гарвардського Центру Українських Студій розраховується на цілі десятиліття.

На Оселі ім. Ольжича будують могилу поляглим революціонерам

Лігайтон, Па. (ПР) В суботу 31-го липня ц. р. тут на оселі ім. Ольжича розпочато побудову високої могили, на якій статиме високий на 20 стіп дубовий хрест для вшанування поляглих українських революціонерів. Початкові роботи почали учасники вишкільно - виховного курсу МУН - „Зарево", дальше учасники таборів молоді УЗХ, а минулої суботи з'їхалися члени ОДВУ на заклик Центральної Управи, щоб реалізувати задумане діло. Могила з хрестом стоятиме поруч оселевої каплиці й буде це початок реалізування давно задуманого пляну побудови українського цвинтаря для українських громад довкілля та українського посілля коло Оселі. Праці проходили під керівництвом Степана Селешка, що вже зрізав два дуби на побудову хреста, а того дня їх перевезено на призначене місце на Оселі.

Посвячення могили з Хрестом відбудеться рівночасно з святкуванням 50-ліття УВО в днях 28 і 29-го серпня ц. р. Святкування влаштовує ОДВУ, бо вона через три роки носила назву Української Військової Організації в ЗСА й була основана командиром Начальної Команди УВО полк. Євгеном Коновальцем.

ЄВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тривога в Москві

Пам'ятний виступ президента Ніксона 15-го липня з коротким повідомленням про таємно відбуті в Пейпінгу наради його дорадника Генрі Кіссінджера з комуно-китайським прем'єром Чу Ен-лаєм та про заплановану президентом Ніксоном „подорож миру" до комуно - китайської столиці зустріли майже всі вільні країни та їх уряди з новими надіями на міжнародне відпруження та наближення до кращого, мирного співжиття між країнами з різними системами правління.

Москва початково подала тільки коротке повідомлення про саму подію, не займаючи до неї становища. Кілька днів пізніше совєтська преса подала відповідно зіставлені голоси комуністичних газет з-поза Совєтського Союзу, що характеризували нову ініціятиву президента Ніксона, як „нову імперіялістичну затію", але свого становища до події Москва все ще не займала. Щойно в московській партійній „Правді" з 25-го липня, отже десять днів після виступу президента Ніксона, появилася довша, очевидно приготована з доручення та попередньою апробадою „колективного керівництва" в Кремлі, стаття І. Алєксандрова „З приводу контактів Пекіна з Вашінгтоном". Статтю, як завжди у таких випадках, передрукували „республіканські" органи кремлівської диктатури, в цьому й київська „Радянська Україна" в числі з 27-го липня.

Згадана стаття недвозначно виявляє поважне затривоження Москви зміною американської політики відносно червоного Китаю. Вже на початку своєї статті Алєксандров, зацитувавши твердження президента Ніксона про те, що наладнання відносин між ЗСА і континентальним Китаєм „не завдасть шкоди нашим давнім друзям" та, що воно „не спрямоване проти будь - якої іншої країни", пише про „велику різницю між словами і ділами правлячих кіл США", бо, мовляв, „США продовжують вести агресивну війну в Індокитаї, підтримують ізраїльських екстремістів, перешкоджають розрядці напружености в Європі". В тому сенсі в статті й подано зіставлення голосів „реакційної" вільної та „прогресивної" комуністичної преси. Усе зводиться до виразного заключення: заходи Америки для наладнання відносин з континентальним Китаєм розцінюють у Москві як намагання ЗСА підтримати „антиленінську плятформу китайського керівництва, його розкольницької дії, спрямовані на підрив антиімперіялістичного фронту, соціялістичної співдружности, світового комуністичного і робітничого руху", проти чого, мовляв, виступає і що поборює Совєтський Союз. „Правда" потішає своїх читачів, що „всякі розрахунки використати контакти Пекіна і Вашінгтона для якогось тиску на Радянський Союз, на держави соціялістичної співдружности є лише наслідком втрати почуття реальности" та що „наша партія і держава будуть враховувати всі можливі наслідки китайсько - американських контактів".

Як згадано, стаття І. Алєксандрова в „Правді" виразно вказує на затривоження Москви можливістю нормалізації китайсько - американських відносин. Очевидно затривожена не тим, що такі відносини можуть — як сказано в „Правді" — підтримати „антиленінську плятформу китайського керівництва, спрямовану на підрив антиімперіялістичного фронту", але навпаки, скріпити антиімперіялістичний фронт у боротьбі проти комуно - московського імперіялізму, спрямованого на підкорення диктатові Москви всіх народів та її заволодіння світом. Очевидно, що сьогодні ще важко передбачити всі можливі наслідки нової американської політики відносно червоного Китаю, бо вона викликає не тільки нові надії, але й нові загрози, але тривога, яку ця політика викликала в Москві, говорить своєю мовою.

Конґрес і збройні сили

Західні фахівці, які стежать за станом збройних сил у різних країнах світу, одностайно стверджують раптовий зріст мілітарної потуги Совєтського Союзу. Зокрема авторитетне британське видавництво „Джеймс Файтінг Шіпс" твердить у своєму останньому збірнику, що совєтська воєнна фльота збільшила число своїх кораблів різних типів на Середземному морі впродовж останніх 5-ти років п'ятикратно, і приходить до висновку, що Америка поважно загрожена як морська потуга. Тим часом американський Конґрес наче не звертає уваги на ці тривожні голоси, дармащо американська розвідка напевне теж має правильні інформації про зброєння Москви.

У Конґресі існує своєрідний пацифістичний і неоізоляціоністичний бльок, найголоснішим речником якого є організація „Члени Конґресу для миру через закон". Граючи на невдоволенні суспільства В'єтнамською війною, ці антивоєнні члени Конґресу використовують кожну нагоду для поменшування збройної сили ЗСА: у дебатах над бюджетом оборони, над законом про рекрутацію, над сумами для нового типу літака, над рятуванням компанії Локгіда, що працює для оборони, над встановленням системи протиракетної оборони, так званого Сейфгарду, — раз-ураз виринають заяви про конечність видатковати більші суми для внутрішніх потреб країни — коштом бюджету збройних сил.

Добру славу в обороні збройної здатности країни здобули собі сенатори Джан Стенніс, голова Військової Комісії Сенату, і член тієї Комісії, сен. Генрі Джексон, обидва демократи. Підтримують їх республіканські сенатори Беррі Голдвотер і Стром Тирмонд, обидва генерали в резерві. З гострою заявою проти „антимілітаристів" в Конґресі виступив республіканський сенатор Джеймс Баклі з Ню Йорку, який заповів, що він і другий республіканський сенатор Вілліям Брок, обидва вперше у Сенаті, поведуть плянову й систематичну кампанію за збереження якнайбільшої збройної потуги ЗСА й поборюватимуть своїх колеґ, які недоцінюють і легковажать загрозу збоку Москви й Пейпінгу. Найбільш переконливими арґументами, якими орудують ці сенатори, є промови совєтського маршала Андрея Гречка.

Нема більшої загрози для миру і свободи, як наївна віра, що державі нічого не загрожує.

віра, що державі нічого не загрожує. Таке заспокоювання самого себе послаблює волю й охоту до збройної оборони проти агресора та створює ілюзію „безпеки". Новітні методи стратегії і тактики виключають довгі приготування: вже остання світова війна доказала, що той, хто перший атакує — отримує величезну перевагу над заатакованим. Тому ЗСА повинні мати таку збройну перевагу над СССР, щоб відстрашити агресора від підступного заатакування Америки.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ ...

РЕФЛЕКСІЇ З ВІДДАЛІ

Віддалі, в наших часах, не визначають тільки милі чи кілометри: вони сьогодні так релятивні, як скорість летючої машини. І часом віддаль, невелика для машини, може стати великою, коли її мірило не миля, а різниця культури, або, ще більше, різниця пануючого світогляду. І така віддаль дозволяє дивитись на речі з перспективи; дозволяє на рефлексії з віддалі не простору, а з віддалі різниці відчування даних речей.

Оці рефлексії — з міста, що було столицею найбільшої і найсильнішої колись країни, доки панував в ній всесило принцип, що „салюс реі публіце" — добро країни, це найвищий закон, і яке впало у порох, коли цей принцип перестав діяти. Дарма, що місто це називають „Вічним містом". І це рефлексії про країну, де, очевидячки, принцип про добро країни як найвищий закон послідовно перестає діяти: в поглядах громадян і в поглядах тих, кому віддано силу оцінювати й стосувати закон.

Останні рішення Найвищого Суду в Вашингтоні називають „перемогою преси", побідою конституційно ґарантованої „свободи преси", побідою „права громадян знати..."

Преса тріюмфує. Вона покликувалась на ґарантію свободи преси і навіть хотіла викликати в громадян і своїх читачів враження, що вона бореться за це „громадянське право", що вона боронить ідеї свободи преси проти безправного нападу зі сторони уряду. Але суд не допускає спору за ідеї чи принципи: він допускає тільки спір за порушення інтересу, за матеріяльну шкоду. І преса виграла право друкувати „Пентаґонські документи" і робити на цьому добрі гроші. Може було б добре, якби ця матеріяльна, чисто бизнесова сторінка справи знайшла виразніше місце у пресових рапортах; може тоді громадянство оцінювало б справу трохи інакше і може тріюмф преси дістав би іншого посмаку. Але рапорт залежить від преси, а вона, що голосить засаду, що нарід має право „знати", не признає цього права своїм читачам. Велика метрополітальна або столична газета, що вважає себе суспільною установою, не скаже „народові", в який нелеґальний спосіб дістала свідомо крадені документи і скільки за них заплатила; вона не виявить деталів пертрактацій торговельних; вона управнена зберегти секрет, коли йдеться про чисто матеріяльну користь і вона готова боронити свого права на секрет, а якби хтось викрав її секрет, вона піде до суду, буде домагатись відшкодування, а то й кари. Бо її права хоронені Конституцією і законами. І це все буде в згоді з правом і справедливістю. І коли хто інший, як самі директори пресової компанії хотіли б оцінювати, яка справа гідна бути покритою секретом, то ця преса закричала б у протесті, що тільки її директори самі мають на це виключне право. Так було б, бо пресова компанія, дармащо сповняє значну суспільну функцію, є тільки групою приватних громадян, злучених наміром заробити гроші. Отже, ця преса, що тріюмфує, це приватні громадяни. Справу виграли приватні громадяни. Проти кого виграли? Коли є переможні, мусять бути й переможені; в судах завжди одні „виграють", а другі „програють". Хто ж програв у цій голосній справі? Формально програли „З'єднані Стейти Америки", бо такою була сторона, що програла у справах ч.ч. 1873 і 1885 перед Найвищим Судом ЗСА. Отже, програла держава проти своїх громадян. Що власне програла? Програла право цензурувати пресу перед публікацією, навіть коли публікований матеріял шкідливий для безпеки держави, отже і тих самих громадян, які „виграли"; програла право сама, на підставі свого знання і оцінки справи, вирішувати, які справи чи документи повинні бути секретні для добра держави і її безпеки; цю оцінку взяв на себе суд, який чейже по своїй природі, по нестратеґічному і недипломатичному досвіді суддів, по обмеженім знанні цілости обставин політичної, дипломатичної і стратеґічної ситуації, не кваліфікований давати таку оцінку. Тепер і Конґрес хоче дістати право оцінювати, які документи може уряд визначити як секретні; пропозиція, яка виключила б секретність згори.

Але в чому найбільша програна? Здається в тому, що під впливом загальної лібералістичної тенденції, Суд виразно перехиляє вагу в сторону індивідуальних прав громадян в порівнянні з основними, конституційними, отже, і правами держави.

„Салюс реі публіце" — добро країни перестає бути найвищим законом і основним критерієм оцінки, коли стають в колізії проти себе права громадянина, ґарантовані першими десятьма поправками до Конституції, і права держави, репрезентованої урядом, яка має тією ж Конституцією дані обов'язки й права. „Бил оф Райтс", збір перших десяти поправок до Конституції, це великий документ основних громадянських прав, або, як їх називаємо, громадянських вольностей. Але чи всі вони абсолютні? Бодай два судді Найвищого Суду — Блек і Доґлес, кажуть: так. На щастя, в останньому рішенні Найвищого Суду були й голоси, хоч замало їх, що не годились з абсолютною дією права свободи преси, коли добро нації в загрозі. Але все таки „громадські вольності", це клич, що лунає і панує. Але що це воля?

„Зрадливим фантомом" назвав її Раскін, а Лінкольн признав, що світ не дав ще доброї її дефініції. Але здається, що для практичних цілей суспільної організації можна окреслити волю її власними межами; вона лежить істотно в ній самій, щоб робити її ефективною і взагалі можливою: це межі власної волі в громаді (а про волю доводиться говорити тільки в громаді), яких не вільно переступити, щоб не порушити сфери волі другого. І це обмеження стосується не тільки відношення одиниці до одиниці: воно мусить відноситись і до тієї спільної установи громадян, яка покликана тими громадянами, щоб „встановити правосуддя, забезпечити домашній мир, спільну оборону, добробут і благословенства волі" (преамбля до Конституції), отже до держави і її уряду. Уряд покликаний громадянами берегти їх спільні інтереси і це є право цього уряду. Чи повинно це право береження спільного добра уступити правові одиниці, коли прийде випадок, що вони стануть проти себе? Оба вони конституційні: отже, чи не повинен Суд, оцінюючи справу, керуватись найвищим законом „салюс реі публіце" — добра країни? У даній справі преси проти ЗСА перемогло індивідуальне право (на добрий „бизнес"); в тому велика програ...

юст

Любов Коленська

КИЇВСЬКА „БІОГРАФІЯ" ЛЕСІ УКРАЇНКИ

І жаль, і досада бере... Невже ж ця невелика, мізерна книжка, видана на майже газетному папері, появилась у сторіччя Лесі Українки? Ота жалюгідна і більш, як скромна книжка, п. н. „Леся Українка", авторства літературознавця Анатоля Костенка. А от, в Києві інші книжки — люксусово видані, хоча б Данте Аліґ'єрі — „Віта нова", чи „Божественна комедія", Івана Котляревського — „Енеїда", а берете в руки цю „біографію" Лесі Українки, то сумно стає. Хоч і на 445 сторінок, то вона друкована таким дрібним шрифтом, що очі болять — невже ж не можна було видати її в більшому форматі, як 16-кою.

Гляньмо на іншу книжку, видану цього року в ЗСА — Українською Вільною Академією Наук в Ню Йорку — авторства Ольги Косач-Кривинюк, п. н. „Леся Українка — хронологія життя і творчости". Вже сам формат великої 8-ки, сторінок 923. Чудовий, пребагатий матеріял, на підставі архівів, кореспонденції Лесі і її рідних і друзів, на широму розповідному тлі самої Ольги Кривинюк — сестри Лесі, без найменшого підфальшування постаті поетеси. Зате зміст книжки, виданої в Києві, вражає докраю і рівночасно в стократний раз розкриває забріхане обличчя совєтської пропаґанди, хоча автор пише: „Найменший фальшивий штрих на цьому образі буде чорніти плямою..." А скільки в цій „біографії" фальшивих штрихів! У мотто книжки вкладено слова, за німецьким поетом В. Ґете: „Хто хоче зрозуміти поета, мусить піти в його країну". І куди А. Костенко провадить, в яку фантастичну країну! Тут всі факти українського національного життя обережно завуальовані, щоб бува не прокинувся український совєтський читач, а на передньому фоні різко б'є у вічі постать великої поетеси... пролетаря. Матеріял упорядкований навіть зовсім цікаво, тільки... підфальшовано. У книзі еміґраційного видання проймає вас — відчуття епохи, родоводу Лесі Українки і її кореспонденція та твори — це пісня України. У ній також листування із її дядьком М. Драгомановим і М. Павликом, і тут в листах різні дискусії на спільні теми, але вони в аспекті боротьби за звільнення з-під російського царату й усамостійнення України під політичним і економічним оглядом. А звідкіля у А. Костенка таке знаття, що якби не її хвороба, Леся пішла б слідами М. Драгоманова, чи Софії Петровської. Або автор квапиться написати, що в дитячих роках поетеси, її мати Олена Пчілка опроваджувала її по всіляких музеях, але до Печерської Лаври не вступала, бо там нецікаво!

Анатоль Костенко, при перелічуванні іноземних авторів: Байрона, Тассо, Овідія, зараз же за ними подає залюбки російських письменників і часами така нібипринагідна вставка: „Важко сказати, хто склав кращу пісню про море: Пушкін, чи Тютчев". Чомусь йому ніяк обійтися без російської літератури. Леся Українка вправді перечитувала російські твори, перекладала їх, але своєю поведінкою і творами відмежовувалася від них.

Ще в 1927-1930 рр. вийшли в Києві твори Лесі Українки і там були всі драми поетеси, включно з „Бояринею", за те в 1963-1965 рр. — до 10-томового видання не включено цієї драми. Залишилась вона „табу" в усій Україні. Коли йдеться про теперішню книжку, авторства А. Костенка, в перелічених творах „Бояриня" згадується, але її аналізи немає, хоча інші драми проаналізовані кількакратно. Автор „Бояриню" виразно ігнорує. Це не припадкове, в Києві нагальна русифікація, немає української мови поза офіційними написами на установах. Навіть малі діти, і ті до своїх матерей говорять російською мовою. Навіщо про оту драму розписуватися, ще чого доброго і народ прочуняється, зручніше мовчати... Як друкувати такі смертоносні слова з драми „Бояриня", як: „Зломилась воля, Україна лягла Москві під ноги, се мир по-твоєму ота руїна..." Або: „Московські посіпаки..." Чи: „Звичайно чиї лизати п'яти, чи лядські, чи московські..", або: „Сидів-сидів у запічку московськім". І безліч інших із наявним холодом і ворожнечею до чужої й ненависної Москви.

У виданні 1927-1930 рр., в поясненні до „Боярині" письменник М. Драй-Хмара пише: „Леся Українка так само, як інші її сучасники, орієнтувалася на прийдешню революцію та соціяльну катастрофу. Звичайно, ні вона, ні її сучасники не вірили в те, що ця катастрофа змінить в корені й соціяльчий лад. Революційним шляхом вони думали прийти до національно - буржуазної концепції самостійної української державности. Тому-то всі вони й були „соціял-демократи". Їм хотілося боротьби, але не в середині України, а поза межами її, такої, яка знищила б російську імперіялістичну буржуазію, але не зачепила б своєї". І ще один натяк у Драй-Хманри, що поетеса не „долюблювала" старої Москви... Тут хіба ясно сказано, хто була Леся Українка і який у неї політичний профіль, не даром, що кілька літ пізніше поета - неоклясика Драй-Хмару заслано у північні тайги, де й він загинув.

У цій же — новій книжці А. Костенко, описуючи похорони Лесі, пише, спрямовуючи рівночасно вістря проти себе: „Промов над могилою Лесі Українки не виголошували, але самі похорони були досить промовисті. Народ побачив, що навіть після своєї смерті поетеса викликає страх уряду великої імперії..." Чи її боялася тільки попередня велика імперія? Що підказує тепер видавати в сторіччя поетеси таку мізерну книжку, чи це далі не страх диктує їм, що пам'ятника Лесі Українці краще не ставити, щоб не створити другого Канева... Чому викреслили „Бояриню" з її творів? Чи не боїться й теперішній режим, щоб народ не послухав слів великої поетеси з „Боярині": „На бойовиську не всі померли, ранених багато... Поможеш їм одужати, то може колись там... знов зібравшися до бою..."

СТАНОВИЩЕ ПРОВОДУ ОУН

VI

Утверджуючи єдність УАПЦ і помісність УКЦ, українська спільнота скріпить себе у християнській вірі, а в ній же „наші прадіди своїх дітей хрестили". Українська спільнота радо привітає патріярше завершення наших Православних Метрополій із волі їх Ієрархій.

Протест і заява українських національно-політичних сил

Український національно - політичний світ однодушно й найгостріше засуджує небувалі в історії людства варварські методи панування московських загарбників над поневоленими народами, їхнє переслідування Церкви і священослужителів, в тому і владики Величковського, її вірних, українських культурних творців, а головно борців за волю і державність України, яких московські тирани жорстоко засуджують до кари смерти або на багатолітнє ув'язнення у тюрмах і концтаборах.

Протестує проти 25-річного ув'язнення червонохресних працівників (К. Зарицької, О. Гусяк, Г. Дідик та інших);

проти систематичного затруювання харчів українських політичних в'язнів (Івана Кандиби, Левка Лук'яненка й інших);

проти драконського переслідування і ув'язнення українських інтелектуальних творців та патріотів (д-ра Володимира Горбового, С. Караванського й інших);

Проти підступного замордування каґебістами незламної захисниці прав української нації і людини — мучениці-героїні Али Горської, що в історії визвольної боротьби України залишиться полум'яним світочем любови до батьківщини і самопожертви для неї;

Проти тиранського засуду на 14 років ув'язнення незламного борця, молодого історика Валентина Мороза, за оборону українських національних традицій, чести нації і прав української людини;

Проти нелюдського знущання над членами ОУН і УПА, що засуджені на багатолітнє ув'язнення за їхню боротьбу за волю і державність України.

Український політичний світ гостро протестує і суворо засуджує російське насильство, русифікацію України, націовбивство і народовбивство, московське нищення культурних пам'яток і стародавніх прецінних вартостей української духової творчости, варварські злочини Москви на українській землі, головно супроти борців за свободу слова, думки, сумління, релігії, за державну незалежність нації.

Український політичний світ рішуче протестує проти фізичного винищування українців і депордації їх поза етнічні землі України — у Сибір й інші країни залучені до СССР, проти економічної експлуатації України і використовування її багатств, а зокрема людського творчого резервуару України для здійснювання російських імперіяльних, протиукраїнських інтересів.

Український політичний світ найгостріше засуджує організоване російським урядом убивство голови Української держави Симона Петлюри, голови Проводу Українських Націоналістів полк. Євгена Коновальця, голови Проводу Організації Українських Націоналістів (ОУН) Степана Бендери та інші злочинні вчинки, що їх організує і здійснює ро-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Алла Косовська

СЕРЕЖКА

(11)

Глорія спізнювалася. Це дратувало Катрусю: „Велика пані, не може встати раніше, щоб прийти на час!"

Нарешті, десь перед дванадцятою, перед входом до поліційної станиці зупинилося ясне авто, з якого вийшли дві пані. Катруся дивилася на них з вікна. В одній із них, невеликій на зріст, вона впізнала Емму Дорн, друга, висока й худа, вдягнена з екстраваґантною розкішшю, очевидно, була та сама Глорія, приятелька Володимира, його приятелька! Катруся відчула себе приниженою і нещасною. Це ж її, оцю саму Глорію, бачила вона в останньому фільмі в Редіо Сіті Мюзік Голлі в той день, коли знайшла сережку. Так ось, хто вона, ця приятелька! Кінозірка! Ну, де ж їй, скромненькій Катрусі, тягатися з кінозірками! Краще скоріше відійти, заховатися, забути Володимира, поки ще не пізно, поки рана ще не буде дуже болючою. Чи ж це так? А може вже запізно?

Пані увійшли, весело балакаючи, з тою самовпевненою ґрацією, з якою звикли триматися на сцені. Молодий поліцист схопився з місця їм на зустріч. Катря ступила кілька кроків від вікна і зупинилася, приглядаючись.

Глорія привітно, як давньому знайомому, кивнула поліцистові і обернулася до Катрусі.

— Ах, яка чарівна дівчина! — вигукнула вона, безцеремонно розглядаючи Катрусю, — Це ви, пані, знайшли мою сережку? Покажіть же нам її швидше, ляйтенанте! — тоном вередливої дитини звернулася вона до поліциста. Катруся мовчки вийняла з торбинки акт і подала поліцистові. Той узяв і пішов до сусідньої кімнати.

Катруся ревниво розглядала артисток. „І зовсім вона не гарна, худа аж занадто, наче з голодного краю приїхала, самі кістки на шкірі. Але на екрані вона чудова, мабуть, це грим робить її такою. І грає вона і танцює прекрасно", — зітхнувши, ствердила про себе.

Прийшов поліцист, тримаючи в руках маленьке розкрите пуделко. В ньому лежала сережка, велика, округла, з прозорим, сліпучим каменем посередині, оточеним, як віночком, маленькими червоними рубінами.

Тонкими, пещеними пальцями Глорія підняла сережку, підставивши самоцвіти під світло електрики. Потім вийняла з торбинки свою, мовчки порівняла їх, усміхнулася задовільно і, поклавши обидві в пуделко, сховала його в кишені свого голубого літнього плаща.

— Ну, вітаю тебе, — з ноткою заздрости в голосі, — сказала Емма — тобі пощастило! Ось я, ніяк не знайду своєї.

Так Глорія була щаслива. Вона розписалася на документі, потиснула руку поліцистові, мило посміхнулась Катрусі, кинула їй „дякую", і обидві артистки швидко покинули станицю.

— Е-е-е! Зробив рух в напрямі дверей молодий поліцист. Він хотів був зупинити жінок, сказати їм, що вони мусять заплатити за знахідку цій панночці, такий делікатний і милий, але ззовні вже донеслося гурчання авта, і він безрадно обернувся до Катрусі.

Його здивувало, що дівчина залишилася цілком спокійною. Вона навіть усміхнулася вибачливо, мовляв, „що ви зробите, артистки!", наче говорила її усмішка. Але ляйтенант розгнівався.

— Ці пані гадають, що всі мусять для них старатися безплатно, — пробурчав він, можливо, маючи на увазі не лише Катрусю. — І заробляють же ці артистки мільйони, а віддати іншому те, те що йому належить по праву, їм шкода. Нічого, молода панночко, ми пошлемо їм пригадку, якщо вони самі забули віддати вам законні 10 відсотків. Ми їх примусимо! — звернувся він до Катрусі.

— О, ні, ні, не треба! — спалахнувши запротестувала дівчина. Вона відчула себе приниженою, покривдженою, наче спійманою на якомусь лихому вчинку.

— Не треба, я нечого від неї не хочу, я дякую. — І скоренько вибігла за двері.

Катруся не розуміла сама себе: чому в неї було почуття покривдженої? За неодержаними грішми вона не дуже жалувала. Кінець-кінцем, цей гонорар за знахідку не був заробленим: ну, що вона зробила, щоб дістати 10% вартости сережки? Просто їй пощастило її знайти. Правда, їй гроші дуже придалися б, але цього ще замало, щоб почувати себе покривдженою. Мабуть, тут важило те, що це була „приятелька" його, Володимира, яка поставилася до неї, як до наймички, що зробила їй, знаменитій кінозірці, звичайну, дрібну послугу. Може вона вважає, що Катрусі досить того, що вона побачила знаменитість і заслужила її подяку? „Добре, що вона ще не дала мені доляра, як тіп! — з гіркістю подумала Катруся.

Треба було прийняти негайно тверде рішення: розум підказував, що краще буде для неї не зустрічатися більше з Володимиром, бо в що, кінець-кінцем, мусять вилитись їхні взаємини? Вона не була настільки наївна, щоб думати, що ці взаємини можна втримати на певній, безпечній для неї дистанції. Стати ж коханкою Володимира, однією з тих, що проходять, як тіні, не залишаючи в його серці нічого, найменшого сліду... Ні, ні, тисячу разів ні! Хай вона буде „олдфешен", хай з неї сміються подруги, але свою дівочість вона віддасть тільки тому, з ким зможе зв'язати своє життя навічно, аж до самої смерти.

(Далі буде)

СТАНОВИЩЕ ПРОВОДУ ОУН

(Закінчення зі стор. 2-ої)

сійсько-большевицький уряд проти борців і провідників визвольно - революційної боротьби України й взагалі поневолених націй.

Український політичний світ найгостріше засуджує бактеріологічні і хемічні, а теж інші нелюдські екстермінаційні методи поборювання російським окупантом української революційно-визвольної боротьби, як ось, зокрема, повстанських дій УПА під командуванням ген. Романа-Шухевича-Чупринки, що згинув в бою проти ропсійських окупаційних військ МВД 5-го березня 1950 р.

Український політичний світ апелює до волелюбного людства заініціювати акцію оборони прав на свободу і державну незалежність української нації та усіх інших націй у т. зв. СССР і в сателітних країнах, що поневолені російським імперіялізмом і комунізмом із допомогою московських збройних сил та силою накиненої їм московсько - большевицьсистеми.

Політика визволення поневолених націй мусить прийти на зміну політиці т. зв. мирної коекзистенції, бо вона єдина може врятувати все волелюбне людство від уярмлення російською тиранією!

∴

Український політичний світ розцінює російські еміґраційне чинники, групи, Церкви, як імперіялістичні й тому вороже наставлені до ідей УССД, як фактичних союзників російських большевиків у намаганні втримати неподільність імперії. НТС — найреакційніша імперіялістична і шовіністична російська група, яка приготовляється на зміну КПСС, з метою збереження єдино-неділимої російської тюрми народів.

Український політичний світ якнайгостріше засуджує співпрацю з НТС будь-якої української політичної групи чи будь якого діяча, бо це тотожне з резиґнацією з ідеї УССД і з концепції розвалу російської імперії.

Так званий Демократичний Рух Росії, України і Прибалтики (або „Демократичний Рух Совєтського Союзу") — звичайний імперіялістичний обман нових російських загарбників, що прагнуть змінити СССР на „Союз Демократичних Республік", себто — на нову форму імперії. Це облудна формула, щоб обдурити світ тезою про неіснуючі тенденції в Україні чи в балтійських країнах залишитись у новій федерації, а це означає — у новій формою російській тюрмі народів, зрікаючись державної незалежности й остаточного розвалу російської імперії на незалежні й суверенні держави всіх поневолених націй. Подібну обманливу мету має також акція Захарова, коли мова про уярмлені російським імперіялізмом нації.

З України заявляють: „В російському самвидаті та за кордоном розповсюджується документ п. н. „Програма Демократів Росії, України і Прибалтіки" . . . Українські демократичні кола не брали участи у випрацюванні цього документу, який претендує на програмовість. Слово „Україна" в названім документі поставлене або з коньюнктурних причин, або свідчить про відношення до цього документу російських чи зросійщених кіл, які живуть на Україні".

Український самостійницький політичний світ не піде на жадну співпрацю з російськими імперіялістичними групами і течіями, бо його завітною метою є відновити УССД і розвалити російську імперію на руїнах якої мають постати національні, повністю суверенні держави поневолених народів у їх етнічних кордонах.

∴

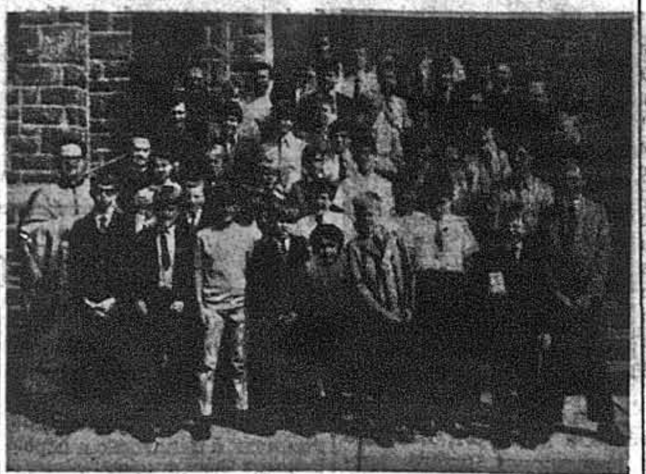
Українська нація виступила в 1970-ті роки як передова сила в боротьбі з імперіяльно - колоніяльною потворою — СССР, парадоксальним витвором наших часів. З наполегливої і творчої праці та з героїчних дій, на традиціях і прикладах славної боротьби раніших часів — зросла і скріпилася національна громадсько - політична думка в Україні. Наш великий народ зродив нове покоління національно - свідомої молоді, свій аванґард, і все відважніше виступає на захист своєї національної правди і соціяльної справедливости.

Українська молодь на Рідних Землях стає на прю з московським окупантом, відкидаючи защеплюваний їй ворогом „совєтський патріотизм", заперечуючи облудний інтернаціоналізм, стає на шлях безкомпромісового змагу за власну національну ідею, яка підіймає до боротьби й інші народи. І в цьому запорука, що час перемоги українського народу і української Правди невідхильно наближається!

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ (УОН)

У червні 1971 р.

Конференція вівтарних хлопців Філядельфійського Деканату

Учасники Конференції вівтарних хлопців УПЦ в ЗСА в Честері, Па.

Філядельфійський Деканат влаштовує рік-річно конференції вівтарних хлопців. Ціль такої конференції є подати вівтарним хлопцям історію рідної Православної Церкви, ближче ознайомити з традицією співслужіння при вівтарі та з християнською етикою і заохоченням до духовного стану.

Такі конференції відбуваються з благословення Владики Мстислава. Лекції даються священиками деканату, а спеціяльні години призначені для спорту і розваг.

Цього року така конференція вівтарних хлопців відбулася у Мілітарному Пенсильванійському Коледжі у Честер, Па., від 29-го червня до 1-го липня 1971, включно. Керівником конференції був о. мітрат Омелян Мицик, парох парафії Успіння Пресвятої Богородиці у Честері. Учасниками конференції були: декан філядельфійського деканату о. мітрат Степан Біляк, секретар деканату протоієрей о. Михайло Борисенко, отці: мітрат Микола Чернявський, Юніондейл, Ню Йорк, протоієрей Нестор Столярчук, Коатсвіл, Па, Леонард Куберський, Вілмінґтон, Дел., Омелян Б. Мицик, Майнерсвілл, Па. Всі вони були з вівтарними хлопцями своїх парафій, у числі 51. Учасником конференції був також Тарас Пипюк у заступництві о. мітрата Андрія Двораківського, з Нортгемптон, Па., якому було доручено керувати розваговою програмою і спортом.

До програми конференції входили такі лекції: „Молодь для Христа", „Історія Української Православної Церкви до її відродження у 20-их роках", „Християнська етика в церкві і поза церквою", „Небезпека вживання наркотиків", і „Практичне навчання виконання обов'язків вівтарних хлопців під час Богослуження".

У вівторок, конференцію вівт. хлопців розпочато молебнем. У середу відслужено соборну заупокійну Св. Літургію за вічний спокій світлої пам'яті покійного Блаженішого Митрополита Іоана. Відправляв декан о. мітрат Степан Біляк в сослужінню о. мітрата Миколи Чернявського і о. протоієрея Михайла Борисенка. Після св. Літургії виголосив науку про святкування 50-річчя УАПЦ настоятель місцевої парафії Успіння Пресвятої Богородиці і провідник конференції, о. мітрат Омелян Мицик.

У четвер св. Літургію відслужив і виголосив проповідь о. Омелян Богдан Мицик, парох Майнерсвіл, Па., у намірені учасників конференції. Всі учасники приступили до св. тайн сповіді і причастя. Під час св. Літургії співали вівтарні хлопці під проводом о. Леонарда Куберського, настоятеля парафії свв. апостолів Петра і Павла у Вілмінґтоні, Дел.

Вечірні відправи і ранішні молитви відслужено кожного дня і вечора. Богослужби відбувалися в церкві Успіння Пресвятої Богородиці в Честер, Па.

Перед закінченням конференції відбулися запити та відповіді відносно цілости конференції. Хлопці висловили свою радість та задоволення успішним переведенням цьогорічної конференції та висказали побажання про організацію конференції і в наступному році. Закінчено святочним обідом, під час якого роздано свідоцтва усім учасникам.

Н. Н.

У ПІВДЕННО - АФРИКАНСЬКОМУ СОЮЗІ СУДЯТЬ в Преторії англіканського декана з Йоганесбурґу, закинувши йому сприяння теророві проти біло-расистського режиму в тій державі. 56-річний єпископ Гонвіль Бейтаф заперечує ті закиди.

В 50-ліття матури учнів Філії Академічної Гімназії у Львові

Була весна 1920 р. Весна, як звичайно, радісна пора року. Не такою була вона для групи бувших учнів в Філії Академічної Гімназії, які залишили її тому два, а дехто тому три роки, а тепер верталисъ з визвольних походів. Вправді, удалось нам повернутись цілими і здоровими та уникнути більших таборів полонених, а передусім табору у Тухові, але весна та не принесла нам радости із здобуття волі, лиш поворот до давнього вже дуже призабутого студентського життя.

Були між нами бувші вояки різних українських армій та з різним вояцьким стажем. Переважали учасники УГА, хоч були й такі, що воювали ще і у рядах СС-ів, Армії УНР, а навіть у повстанських загонах. Тепер усіх нас лучила одна проблема, що буде з нами?

Настрої між нами були дуже мінорні. За час воювання знання не прибуло, але убуло. Майже у кожного незадовільні матеріяльні обставини не робили надії вдержатись у Львові. Дістатись назад до своїх, тепер вже заавансованих кляс, здавалось нездійснимою мрією. До тих недоліків долучувалась непевність завтрішнього дня, чи польська влада залишить нас в спокою. Все таки найважливіше питання мучило нас, як поставляться до нас свої, що остались дома і не могли разом з нами бути там . . .

Заглядали ми до колишніх наших кляс. Вітались з товаришами, пригадували давнє, розказували про нове, під час розстання пережите. Несміло приступали ми до наших бувших професорів, шукали у них поради, що нам робити?

Майже кожному з нас належало б тепер перейти до восьмої кляси і за рік здавати матуру. Але ж, як в таких невідрадних обставинах за так короткий час пригадати призабуте і набути втрачене за воєнний час знання, а головно дістати дозвіл від неприхильної нам шкільної польської влади, ще підбуреної нашим недавнім зривом, здавати до восьмої кляси і той іспит здати.

Нашу долю поклали ми в руки наших професорів з директором гімназії, др-ом Іллею Кокорудзом на чолі. До сьогодні незнані нам ходи наших педагогів, як вони дістали дозвіл від влади прийняти нас з новим шкільним роком за вступним іспитом до восьмої кляси. Цей незабутній для нас момент, утвердив нашу віру у готовість помочі наших професорів і дав нам велику моральну піддержку.

Після того постала проблема нашої підготовки. І тут наші патріотичні професори найшли вихід. Багато з них зрезиґнувало зі своїх вакацій і без винагороди стали до мозольної праці підготовляти нас до іспиту. Душею тієї акції був проф. Яцкевич.

Назустріч нашим матеріяльним трудноцам прийшла бурса при вул. Хорущини, що була під зарядом проф. Білинського. З поміччю прийшли теж рідні, які жили у Львові, а також приятелі й знайомі.

Почалась тверда наука, як то кажуть, від абетки, з великим завзяттям професорів, і учнів. Наука відбувалась щодня, крім неділь. Учні переробляли матеріял групами, при чому сильніші допомагали слабшим. Успіх був надзвичайний. Не пригадую собі, щоб хтось перепав при вступному іспиті до 8-ої кляси, або, щоб за рік хтось з тих учнів не здав матури. А були між ними і такі, що зложили матуру з відзначенням.

Очевидно була це велика сатисфакція для нашого директора і наших професорів, яка разом з нашою вдячністю була одинокою винагородою за їхні труди для нас.

Хай цей скромний спомин задержить в історії Академічної Гімназії це їхнє добре діло на завжди і буде тривалою пам'яткою, занотованою аж по 50-ти роках і вже не за життя багатьох з них.

Інж. З. І. Кохановський

Другий турнус пластових таборів

Ню Йорк. — Перший турнус пластових таборів пройшов з великим успіхом на цілому континенті ЗСА. В таборах взяло участь понад 1250 пластової молоді. На другому турнусі пластові табори відбуваються тільки на двох пластових оселях, а саме в Вестфілд, Вискансин (Пластова Станиця Чикаго) і на Вовчій Тропі біля Іст Четгам, Ню Йорк. Разом в другому турнусі таборує 410 пластової молоді. В Вестфілд другий турнус пластових таборів для новаків і юнаків є від 17-го липня до 7-го серпня ц. р. Провід таборів: — 1. Табір новаків: ст. пл. Андрій Дурбак - командант, ст. пл. Данко Григорчук — бунчужний і пл. розв. Павло Дурбак — писар. 2. Табір юнаків: ст. пл. Юрій Кавка — командант, ст. пл. ТарасЛіськевич - бунчужний і ст. пл. Юрій Саєвич — писар. Адміністратор: пл. сен. Ростислав Клюковський. Духовну опіку сповняли о. Леськів, о. Олексюк і о. Бутринський з Чикаго, лікарську опіку над таборами мали д-р Харук, д-р Рейнарович і д-р Куриляк.

Стан табору новаків 30 плюс 10 булава, юнаків 36 плюс 8 команда і булава. На Вовчій Тропі дня 24-го липня ц. р. розпочався другий турнус тритижневих пластових таборів (триватимуть до 14-го серпня 1971) — для новачок, новаків, юначок і юнаків. Табір новачок: ст. пл. Ярка Коморовська — командантка, ст. пл. Олена Кузьмська — бунчужна і ст. пл. Марта Ципар — писар. Стан 83. (67 новачок і 16 команда і булава). Табір новаків: ст. пл. Зенон Ушак — командант, ст. пл. Василь Матвійчук — бунчужний і ст. пл. Дарія Ушак — писар. Стан 80. (65 новаків і 15 команда і булава). Табір юначок: ст. пл. Люба Мазяр — командантка, ст. пл. Міма Коропей — заст. коман., ст. пл. Тинка Гординська — бунчужна і ст. пл. Роксоляна Тим'як — писар. Стан 86 (76 юначок і 10 команда і булава). Табір юнаків: ст. пл. Богдан Ганушевський — командант, ст. пл. Адріян Сливоцький — заст. коман., ст. пл. Олексій Сонія — бунчужний і ст. пл. Роман Процик — писар. Стан 77. (68 юнаків і 9 команда і булава). Управа Оселі під проводом пл. сен. Ярослава Войдуника дбає про нормальне переведення таборів на Вовчій Тропі, (адміністраційну і господарську ділянки) і йому до помочі є члени Управи Оселі на „вікендах", як рівнож в адміністрації постійно пл. сен. Леся Юзенів. Нагляд над таборами має таборовий референт ОТК пл. сен. Михайло Юзенів. Духовну опіку провадять для католицьких дітей о. Менцінський, а для православних о. Теодор Баган. Лікарську опіку перебрали д-р Тарас Ганушевський і медсестри Куйдич і Мачай.

Зараз після закінчення пластових таборів на Вовчій Тропі — відбудуться вишколи для новацьких і юнацьких виховниць і виховників.

Пл. сен. Зенон Корчинський
голова Крайової таборої Комісії

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, ВОНИ ЧАСТЕ ЧИТАННЯ, ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА — ЦЕ СИЛА.

✝

Ділимося сумною вісткою зі Знайомими, що з Волі Всевишнього несподівано відійшов у Вічність, 15-го липня 1971 р. на 65-му році життя, наш Незабутній

ЧОЛОВІК, БАТЬКО, ДІДУСЬ і ПРАДІДУСЬ

бл. п. ВАСИЛЬ Л. СТАРОДУБ

народжений в Україні.

В глибокому смутку:

дружина **АННА СТАРОДУБ**
Близька і дальша Родина тут і в Україні

✝

Подаємо до відома Приятелям та Знайомим, що в п'ятницю, 23-го липня 1971 року помер на 82-му році життя

бл. п. ДМИТРО ФЕДЬКІВСЬКИЙ

ПОХОРОН відбувся 26-го липня 1971 р. на цвинтарі св. Карла в Фармінґдейл, Лонґ Айленд.

В глибокому смутку:

дружина **ОЛЬГА** з Родиною

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. Теофана Волосянського

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в СУБОТУ, 7-го СЕРПНЯ 1971 р. о 8-ій годині рано в Церкві СВ. ПОКРОВИ в БРОНКСІ, Н. Й. і в Церкві СВ. ВОЛОДИМИРА в ҐЛЕН ОПЕН, Н. Й.;
в СУБОТУ, 14-го СЕРПНЯ 1971 р. о 7-ій год. рано в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й.

Рідних, Приятелів і Знайомих просимо про молитви.

РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. Роми Попович

бувшої учительки на Рідних Землях, на Фонд „Церква в Потребі" зложили:

Б. І. Козаки	$10.00	І. Скочдопіль	5.00
О. А. Пришляки	5.00	О. М. Бандери	3.00
Т. Солук	5.00	С. І. Чайковські	2.00
Т. Г. Валицькі	5.00	Ю. О. Жевки	2.00
В. С. Стасишини	5.00	І. Я. Кукілі	1.00
Т. С. Балки	5.00	В. А. Будас	1.00
В. С. Кебузи	5.00	Єт. Павлічко	1.00
В. К. Гадзевичі	5.00	А. Гресько	1.00
М. Солук	5.00	О. Пришляк	1.00
І. У. Грині	5.00	Є. Пришляк	1.00

Разом $73.00

НА УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ В РИМІ ВІДБУЛИСЯ ОДНОМІСЯЧНІ ЛІТНІ КУРСИ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ряд викладів про українську мову і її становище в сім'ї слов'янських мов. Він ознайомив студентів із поглядами на українську мову як на одну із східно - слов'янських мов, центрально - положену, з питоменною собі структурою та унікальною історією, як мови літературної. У викладі подано теж відомості про стан української мови на теренах українського поселення та питання двомовности українців у діяспорі.

До серії викладів з українознавства належав теж виклад проф. І. Соневицького. Говорячи про золоту добу української церковної музики, він зосередив свою увагу на історичному аспекті розвитку української музики у XVIII ст. Він говорив про навчання музики в Київській Академії та глухівській музичній школі того часу в Україні і про таких клясиків нашої музики, як М. Березовський, Д. Бортнянський та А. Ведель. Була теж проведена аналіза ряду композицій згаданих композиторів.

Два виклади, що входили у програму курсів, належали до загального слов'янознавства. Перший з них був виклад про життя та епохальну працю св. Кирила і Методія проф. К. Біди. Виклад був оснований на новіших працях, що появились в останніх десятиліттях у слов'янських і неслов'янських мовах. Детально обговорено місійну, організаційно-церковну, лінґвістичну та перекладну працю апостолів слов'янства на тлі політичних, релігійно - церковних і культурних відносин у IX ст.; розглянено питання повстання глаголиці та кирилиці, їхнього хронологічного пріорітету і їх дальшої долі.

Слухачі мали нагоду ознайомитись із питанням початків слов'янської письменности і перших слов'янських перекладів з грецької мови.

Проф. В. Лев у своїх викладах дав найперше короткий нарис розвитку першої літературної мови слов'ян і її модифікації на терені південних і східніх слов'ян, а опісля обговорював передусім морфологію старо - церковно - слов'янської мови, переводячи при тому зі студентами практичні вправи й ілюструючи свій виклад текстом псальмів.

Слухачі мали нагоду вислухати два виклади з ділянки соціології і карного права. Проф. Б. Казимира викладав про головні питання сучасної соціології. Давши нарис розвитку соціології як науки у XIX ст., він кинув світло на проблему соціяльної психології. Спеціяльну увагу присвячено проблемі акультиризації та інтеґрації у відношенні до українського поселення, і питанню збереження релігійної і національної суті українця в діяспорі.

Проф. Ю. Старосольський у своєму курсі про основи карного права дав нарис історії розвитку карного права, насвітлив його суть, подаючи при тому ґрунтовну аналізу поняття кари і злочину. Виклад був ілюстрований серією відповідних прикладів.

Під час курсів Кардинал Иосиф Сліпий мав з професорами дві конференції, першу, 7 липня, другу, 17 липня, на яких говорив про основні наукові та виховні завдання Українського Католицького Університету в Римі і питання організації цього університету. Деякі факти, подані Їх Блаженством, дозволять дуже оптимістично дивитись на розвиток цього важливого українського наукового осередку в західньому світі. За кілька років створено тут багату бібліотеку і видано понад 60 томів цінних н а у к о вих праць. Ця інтенсивна науково - видавнича продукція в УКУніверситеті — це частинне і таке потрібне надолуження за велику прогалину у цій ділянці, створену сумною дійсністю на рідних землях.

На конференціях професори мали нагоду обмінюватись думками і суґестіями відносно програми студій і організаційних та наукових плянів в Українському Католицькому Університеті.

Українська молодь з усіх частин світу, з европейських країн, з північно- та південно - американського континенту, та з Австралії має нагоду раз у рік, під час літніх вакацій, скористати з курсів, які поширять її знання, поглиблять її світогляд на питання релігії і культури в житті україського народу.

Курси дають нагоду молоді, що з'їжджається з усіх країн, познайомитись зі собою, обмінятись думками і в цей спосіб скристалізувати свій погляд на основні проблеми, що їх створює життя, зокрема на проблеми, що їх створює українська дійсність у діяспорі.

Чорноморська Січ — Мадярський СК змагатимуться під час Дня УНС

„Ч. Січ" чемпіони Першої дивізії, Шейфер Ліґи, Ню Джерзі і першуни східньо-атлянтійських стейтів за аматорську Чашу Америки 1971 р. Клячать (зліва): Л. Вільчак, К. Гільґерс, О. Фарміґа, П. Лісевич, І. Леонів, Мм. Фарміґа. Стоять (зліва): Л. Ренерей, І. Бутенко, Д. Паливода, І. Паливода, М. Заремба, Ю. Дуда, С. Касіяненко, В. Каздоба, Л. Лужняк, М. Паливода — менаджер.

Ці престижеві футбольні змагання, напередодні нового сезону, відбудуться дня 29-го серпня ц. р. на площі Українського села в Бавнд Бруці, в рамцях величавого „Дня Українського Народного Союзу", що його влаштовує Окружний Комітет Відділів УНС в Ню Джерзі.

Згідно з інформаціями референтів зовнішніх зв'язків Комітету, п.п. А. Кейбіди і И. Воробця, на цю імпрезу мають прибути, між іншим, губернатор Ню Джерзі Кейгіл в товаристві кількох членів свого кабінету та цілий ряд інших визначних гостей з американського політичного світу.

В програму надзвичайних атракцій Дня, між іншими, включено теж футбольну зустріч між актуальним чемпіоном Першої дивізії, Шейфер Ліґи Ню Джерзі і Мадярською збірною, що виступить до цих змагань під назвою „Мадярський СК, Вудбридж". Переможцеві тієї зустрічі буде вручена чаша, що її уфундував головний предсідник УНСоюзу, И. Лисогір. До цих важливих футбольних змагань „Ч. Січ" виступить в своєму нормальному складі, в якому змагатиметься в черговому сезоні в найвищій клясі Шейфер Ліґи, якою є „Велика Десятка" (Мейджер Дивізія) в стейті Ню Джерзі. З минулорічного складу, в якому „Ч. Січ" здобула згаданий вже чемпіонат і першенство східньо-атлянтійського побережжя за аматорську Чашу, виступатимуть: Петро Лісевич, Степан Касіяненко, Ігор Паньків, Іван Паливода, Михайло Заремба, Володимир Каздоба, Юрій Дуда, Лев Вільчак, Любомир Лужняк, Михайло Фарміґа, Дмитро Паливода, Іван Бутенко, Олег Фарміґа. З нових футболістів симпатики „Ч. Січі" матимуть змогу побачити в складі нашої дружини: Василя Каздобу, Івана Леоніва і Петра Ілича. Менаджером дружини є Михайло Паливода.

В цьогорічному літньому сезоні „Ч. Січ" відбула цілий ряд футбольних зустрічей, в яких дотепер не зазнала жадної поразки. В турнірі, що відбувся в днях 19 - 20 червня на „Верховині", „Ч. Січ" здобула першенство завдяки перемогам з „Крилатими" Йонкерс 3:0, УСК-м Ню Йорк 2:1. Після того „Ч. Січ" перемогла „СК Італіянс" Пасейк 2:0 за Чашу Райнголда, Мадярський СК 4:0 і „Скатс-Амерікенс" Керні . . .

О. Твардовський

Молода танцюристка

15-ти літня Катруся Марченко з Елмгурст, Ілл., що є передмістям Чикаґо, виграла авдицію з-поміж 100 танцюристів балету і поїхала 19-го липня на туру 5-ох країн Европи.

Група під назвою „Talented Teens USA" складається з 40-ка танцюристів, співаків і музикантів.

Катруся Марченко, донька Миколи і Алли Марченко почала студії балету в 1963 р. в Англії, де вся родина перебувала два роки по службовім призначенні п. Марченка.

Під час виступів у Лондоні, Амстердамі, Гайдельберґу, Гармаші і Парижі, посадник міста Нансі (Nancy) привітав всю групу на прийнятті в „City Hall". Концерт у Нансі буде телевізований у Франції.

Катруся — учениця другого року в „гай скул". Говорить поправною українською мовою та концертує в школі на піяно.

Р. М.

Звернення КПС в Німеччині

Крайова Пластова Старшина в Німеччині звертається з гарячим проханням до цілого українського громадянства у вільному світі допомогти їй фінансово в переведенні цьогорічних пластових таборів, які відбудуться від 30-го липня до 19-го серпня 1971 р.

Особливо просимо всіх Пластунок-Пластунів, які побували на пластових таборах в Кемфенгавзені, чи на Гохлянді біля Кеніґсдорфу та знають дуже добре наші умовини таборування зложити особисту пожертву та перевести збірку серед своїх приятелів та знайомих. Допоможіть нам перевести цьогорічні пластові табори для дітей: з Австрії, Франції, Німеччини та інших країн, бо „громада по нитці—бідному сорочка".

Ukrainischer P l a ndfinderbund in Deutschland, 8 Muenchen 2, Dachauerstr. 9/II,

Всім Жертводавцям наперід щиро дякуємо. Пожертви просимо слати:

або просто на адресу Крайової Пластової Старшини: Ukrainischer P l a ndfinderbund in Deutschland, Deutsche Bank, 8 Muenchen, Promenadenplatz 15, oKnto 22/20473.

Крайова Пластова Старшина в Німеччині

ТАРЗАН, Ч. 6599. Ціле плем'я вилягло у вижиданні Тарзана

Гелікоптер швидко летить до табору на степу, де воїни тупів і бонґів очікують вістки про спробу Тарзана виратувати дочку вождя Матабузі.

До вояків тупів, з їх племінними списами та стародавніми крісами, приєдналися бонґи, озброєні новітніми скорострілами, базуками й гранатами . . . гнівне союзне військо, готове до ліквідування варунґів.